

JEROEN BLANKENDAAL

VERWISSELD

DE FONTEIN

HOE HET BEGON

‘Drie, twee, één, go!’ Mijn vrienden zaten op mijn bed en keken gespannen of ik de uitdaging aan durfde te gaan.

Ik deed mijn ogen dicht en schoof de ring om mijn vinger. Ik voelde voorzichtig aan de steen die uit de ring omhoogstak. Mijn vinger werd warm en een stemmetje in mijn hoofd fluisterde dat ik moest stoppen. Heel even twijfelde ik, maar na een paar tellen draaide ik toch aan de steen en deed precies wat de onbekende op het briefje had geschreven. Echt niet dat ik me liet kennen!

Een schok ging door me heen en ook de grond zakte weg onder mijn voeten.

Ik viel.

Nee. Ik zweefde!

Een piepend geluid begon zachtjes maar klonk steeds harder. Mijn lichaam trilde en mijn handen werden ijskoud. Ik begon te tollen en draaide rondjes. Het was alsof ik naar beneden werd geduwd. Ik had geen idee wat er gebeurde, maar toch durfde ik mijn ogen niet open te doen. Opeens hing ik ondersteboven en het piepgeluid werd luider. Mijn hoofd kraakte en knalde bijna uit elkaar.

Ineens was het stil. Doodstil.

Ik rook zoete bloemen en hoorde vogels zingen. Langzaam deed ik mijn ogen open. Ik stond weer gewoon rechtop en voor me zag ik vijf onbekende kinderen die naar me starden. De zon scheen en het was heerlijk warm. Ik stond buiten in het gras, de grassprietten waren lang en prikten in mijn sokken. De onbekende kinderen zaten achter een tafel die tussen bomen stond. Waar was ik?

‘Dankjewel dat je deze zware taak op je neemt, Kofi,’ hoorde ik de middelste jongen zeggen.

Kofi? Wie was Kofi? Mijn naam was Max! Ik keek achterom, maar daar stond niemand. Hadden ze het tegen mij?

De jongen liep naar me toe. Hij droeg een uitgezakte spijkerbroek en de verschrikkelijkste hoody die ik ooit had gezien. Ik voelde de warmte van zijn hand op mijn schouder. Zijn grijsblauwe ogen bleven me aankijken.

‘De Raad van Wijze Kinderen zal morgenochtend om drie minuten over tien je eerste opdracht bekendmaken.’

Waar was ik? Ik wreef over de ring. Mijn vingers trilden en ik had buikpijn. Dit was foute boel.

NIEUWSTAD

MIJN NAAM IS KOFI?

Dit is een vergissing, wilde ik zeggen. Maar het had geen zin, want de kinderen achter de tafel waren al weggelopen en keken niet meer naar me. Een jongen greep me bij mijn schouders en duwde me vooruit. Ik wilde hem wegduwen, maar ik struikelde over mijn voeten. De jongen trok me over-eind en bracht me via een schemerdonkere gang naar een kleine kamer.

‘Hier kun je je omkleden,’ zei hij.

De jongen had een zware stem en was minstens anderhalve kop groter dan ik. Zijn bovenarmen waren zo groot als mijn bovenbenen en hij stonk naar zweet.

‘Wat bedoel je?’ Mijn stem klonk hoog.

‘Je kunt je kleren en spullen hier achterlaten. Op tafel ligt alles wat je mee mag nemen tijdens je tocht.’

De jongen liep naar buiten. De deur viel met een klap dicht en werd op slot gedraaid.

‘Wacht!’ Ik sloeg met mijn vuisten op de deur. ‘Laat me eruit! Je laat me hier toch niet achter?’ Ik beukte nog een keer tegen de deur, veel harder dit keer. Het hielp niets, hij kwam niet terug.

Ik zakte op de grond en keek om me heen. Het was alsof

de muren op me afkwamen. De ruimte was klein en zonder ramen, verf bladderde van een muur met vreemde gelige vlekken. In de kamer stonden alleen een bed en een tafel waarop kleren lagen. Dit leek in niets op mijn slaapkamer.

Hoe kon ik zo stom zijn? Ik had direct gevoeld dat er iets niet klopte aan de ring die was bezorgd. *Sluit je ogen en draai aan de steen* was het enige wat op het briefje stond, samen met mijn naam.

‘Dat durf je nooit!’ hadden Gijs en Arthur tegelijkertijd geroepen.

Ergens hoopte ik dat het een flauwe grap van ze was. Een ring met een briefje met mijn naam erop, dat hadden ze vast in een film gezien. Maar toen ik hem omdeed, voelde het gelijk gek. Mijn vinger was warm geworden en het liefste had ik die stomme ring direct weer afgedaan. Had ik maar geluisterd naar dat stemmetje in mijn hoofd. Maar de stoere Max wilde zich niet laten kennen. Natuurlijk had ik aan de steen op de ring gedraaid. Was ik daarna flauwgefallen? Of was er iets anders met me gebeurd? Misschien was dit alles wel een spel dat Gijs en Arthur met me speelden. Als dat zo was, waar hadden ze me dan naartoe gebracht?

Op tafel lagen een wijde witte hoody en een spijkerbroek, allebei zonder merk of logo dat ik kende. Ze zagen er net zo suf uit als de outfit van die jongen die iets had gezegd over een of andere opdracht. Er stond een afbeelding van een liggende acht op de voorkant van de trui. No way dat iemand me daarin ging zien. Wat dacht die gast? Dat ik mijn dure shirt in zou ruilen voor dat ding? En Gijs en Arthur zouden dan zeker foto’s van me maken. Dat ging niet gebeuren. Ik moest zo snel mogelijk weg hier. Terug naar mijn slaapkamer in Utrecht, waar ik een paar minuten geleden nog was. Ik pakte mijn telefoon en keek naar mijn handen.

WAT?

Ik zette de camera op selfiestand en staarde naar een jongen met een donkere huid, bruin haar en felblauwe ogen. Het voelde alsof iemand mijn keel langzaam dichtkneep. Dit was ik niet hoe ik eruitzag! Ik was veertien jaar en had rood haar en sproeten. Wat was dit voor een spel?

Mijn telefoon viel op de grond en mijn hartslag sloeg als een razende. Was er echt iets met me gebeurd? Wat had ik ook alweer gedaan voordat ik hier kwam?

Kom op! Zo lang geleden was het niet. Focus! Ineens schoot het me weer te binnen.

‘Drie, twee...’

Wacht! Rustig blijven en koppie erbij houden. Op dat briefje stond dat het alleen werkte met je ogen dicht. Ik sloot mijn ogen en begon opnieuw. ‘Drie, twee, één...’

‘Hé, wat doe je daar?’

Ik rook de zure zweetlucht weer. Mijn bewaker was weer binnengekomen zonder dat ik het had gehoord. Kom op, Gijs en Arthur, waar zijn jullie? Dit was niet meer leuk.

‘Ben je nu nog niet omgekleed?’ De spierbundel raapte mijn telefoon van de grond en legde hem in een bak. ‘Die ring en dat ding om je pols moeten ook af.’ Hij hield de bak omhoog.

‘Ik ben Kofi helemaal niet,’ protesteerde ik.

‘Dat maak je een ander maar wijs.’ Hij hield de bak voor mijn gezicht.

Ik keek nog een keer naar mijn handen. Die waren bruin en zeker niet van mij. ‘Ik... ik... ik... b-b-ben verwisseld,’ stotterde ik.

‘Een lafaard als Kandidaat-Hoeder, dat gaat wat worden.’ De jongen schudde zijn hoofd.

Het had geen zin om nog meer te protesteren. Het was duidelijk dat hij me niet geloofde.

‘Je kunt me hier niet vasthouden!’ riep ik. ‘Waar zijn je ouders?’

De jongen keek me verward aan, maar zei niets en rammelde met de bak.

Op deze manier ging ik niet verder komen. ‘Mijn ring hou ik om,’ probeerde ik. ‘Hij brengt geluk.’

‘Dat gaat niet gebeuren,’ bromde hij. ‘De regels zijn hetzelfde voor iedereen die Hoeder wil worden. Je weet dat daarop geen uitzonderingen gemaakt mogen worden.’

Hoeder worden? Waar had hij het over? Maar ik kon mijn ring toch niet zomaar opgeven? Als dit geen spelletje was, dan was die ring de enige manier waarop ik terug kon naar huis. ‘Laat me alsjeblieft alleen dit...’ begon ik.

De jongen zette een stap naar voren en keek me dreigend aan.

Zuchtend legde ik de ring in de bak. Ik moest een andere manier vinden om te ontsnappen.

‘Nou, kom. Tempo! Broek en shirt wisselen. Er wordt op je gewacht.’

Wat was er toch met me gebeurd en waar was ik terechtgekomen? Ik trok mijn shirt uit en gooide het op de grond. Met tegenzin trok ik de witte hoody over mijn hoofd.

HET FEEST

We liepen door een schemerdonkere steeg. Aan de muren hingen fakkels.

Schaduw en dansten over de stenen, onze voetstappen weerkaatsen dof.

Was ik binnen of buiten? Buiten. Boven me zag ik de maan en de sterren. Het was een superheldere avond. Ik zag mijn donkere armen weer. Wat had die ring toch met me gedaan? Het had geen zin om het te vragen aan de jongen voor me. Ik had het al een paar keer geprobeerd, maar van hem kreeg ik nergens antwoord op. Ik moest het zelf uitvogelen.

Aan het einde van de steeg klonk gitaarmuziek van achter een deur. Er was dezelfde liggende acht op de deur geschilderd als op mijn trui.

De jongen deed de deur open. De geur van gegrild vlees kwam naar buiten en ik hoorde kinderen lachen.

‘Geniet ervan.’ Mijn bewaker duwde me naar binnen en sloot de deur.

‘Help!’ riep ik.

Niemand reageerde.

‘Help!’ probeerde ik nog een keer.

Weer niks.

Met tegenzin liep ik richting het geluid. Na een paar stappen bleef ik staan. Het werd steeds gekker. Het leek hier wel een circus. Hoog boven me haalden kinderen op schommels belachelijke stunts uit. Een meisje dat hooguit tien jaar oud was en rode kniekousen droeg, hing aan de enkels van een jongen. Een koorddanser van een jaar of acht balanceerde metershoog op een touw dat door de ruimte was gespannen. Er moest toch wel ergens een volwassene zijn met wie ik kon praten en die me terug kon brengen naar huis?

Een blonde jongen liep mijn kant op. Hij had mijn lengte en droeg, net als ik, een spijkerbroek met simpele sneakers. Volgens mij was hij een paar jaar ouder dan ik.

‘Wat was dat voor show net bij de ingang, Kofi? Relax. Nog maar een paar uur, dan mag je jezelf eindelijk bewijzen.’

Hij praatte alsof we elkaar al jaren kenden. Zag hij dan echt niet dat ik Kofi niet was?

‘De uitdagingen in ons Rijk zijn groot. Ik hoop dat je er klaar voor bent. Mijn tijd zit erop. Onze toekomst ligt in jouw handen.’

De jongen boog naar voren.

‘Probeer niet te veel op te vallen, speel gewoon even mee,’ fluisterde hij. Zijn stem klonk vriendelijk maar ook vastberaden. ‘Ik heb een brief in je kamer achtergelaten, daarin staan antwoorden. Laat hem aan niemand anders lezen, belooft?’

Ik zei niets en probeerde te begrijpen waarover hij het had.

‘Is dat belooft?’ siste hij in mijn oor.

Voor ik antwoord kon geven, trok een meisje met vlechten aan zijn mouw.

‘Wat eten we vanavond, Aron?’ vroeg ze lief.

‘Hamburgers tot we erbij neervallen en bergen chocolade-ijs.’ Aron streek over haar hoofd.

‘Dat wil ik ook wel als het mijn laatste avond is.’ Het meisje rende de ruimte in. ‘Dank je wel voor alles,’ riep ze over haar schouder.

‘Wat bedoelt ze, dat vanavond je laatste avond is? Ga je ervandoor?’

‘Ik ga genieten van mijn feestje.’ Aron liep bij me vandaan. ‘Vergeet niet wat ik heb gezegd,’ zei hij zonder zich om te draaien. ‘En laat zien dat we de juiste persoon hebben gekozen.’

Ik plofte in een stoel. Waar was ik in terechtgekomen? Het leek wel een andere wereld. Eentje waarin kinderen tot ’s avonds laat alleen mochten feesten en ik kennelijk Kofi heette. Waren deze ‘Kofi’ en ik misschien van lichaam gewisseld door die gekke ring? Zat hij dan nu in mijn lichaam in Utrecht met mijn vrienden te gamen?

Ik voelde iets prikken in mijn zij. Op de stoel naast me zat een meisje met lange bruine krullen en blauwe ogen. Ze keek ondeugend. Op haar schoot stond een bak ijs. Rond haar mond en op haar shirt zaten donkere vlekken.

‘Ook een hapje?’ vroeg ze smakkend. Ze hield een lepel omhoog.

Ik reageerde niet. Was het echt waar dat ik vastzat in een andere wereld?

‘Wat is er, broertje? Je bent zo stil. Praat eens met Zoë. Ben je soms bang voor morgen?’

Dit meisje dacht dat ik haar broer was.

Ik keek weer naar mijn handen. Het leek erop dat ik echt in het lichaam van die Kofi terecht was gekomen. Zoë had dezelfde bruine huid en blauwe ogen als Kofi, zag ik. Als het klopte wat ze zei, dan had ik dus nu een zusje hier en eentje thuis in Utrecht. Ik pakte de lepel en schepte ijs uit haar bak. Een chocoladesmaak vulde mijn mond. Misschien hoorde ik meer over waar ik was als ik het spel met haar meespeelde.

‘Wat is er?’ vroeg Zoë. ‘Je hebt hier je hele leven voor geoefend.’

‘Ik heb geen idee wat er gaat gebeuren,’ zei ik met volle mond en schepte nog een lepel uit de bak.

‘Dat weet niemand. Alleen de Raad van Wijze Kinderen weet welke opdrachten je krijgt.’

Voor ik verder kon vragen, begonnen de kinderen om ons heen te zingen in een vreemde taal. Ze klaptten in hun handen en maakten geluiden die diep uit hun keel leken te komen.

‘Kom op.’ Zoë sprong overeind. ‘Het is bijna middernacht.’

De kinderen verzamelden zich zingend in het midden van de ruimte. Het waren er tientallen en zo te zien had ik nog geluk gehad met de hoody en spijkerbroek die ik had gekregen. Deze kinderen droegen broeken in vreemde kleuren en shirts met tekeningen die ze volgens mij zelf hadden gemaakt. Zoë trok me mee naar het midden van de ruimte, waar een grote tafel stond. Naast me zag ik een jongen met een broek waarvan de ene broekspijp langer was dan de andere. De gaten in zijn shirt had hij geprobeerd te verbergen door er lapjes overheen te naaien.

Zoë zong mee. Haar stem klonk warm en zuiver.

Hoog boven ons zwaaide de schommel verlaten door de lucht. De kinderen die net nog stunts hadden uitgehaald, stonden nu met de andere kinderen om een tafel waarop een liggende acht was geschilderd. Een jongen met rossig haar pakte mijn hand. Vanuit mijn ooghoek zag ik dat Aron op de tafel klom.

De kinderen begonnen harder te zingen. Aron keek iedereen een voor een aan. Ook mij. Hij zag er moe uit. Zijn blauwe ogen waren leeg en dof. Hij ging op zijn rug op tafel liggen.

Ik hoorde een kerkklok slaan. BOING. De kinderen zongen fluisterend verder. BOING. Aron kuste een rammelaar die om zijn nek hing. BOING. Aron ging op zijn zij liggen. BOING. Aron trok zijn knieën omhoog en rolde zich op tot een balletje. BOING. Aron stopte zijn duim in zijn mond. BOING.

De kinderen stopten met zingen en hielden allemaal zilveren rammelaars in de lucht. BOING. BOING.

Arons lichaam schokte en hij werd ineens kleiner. Hij kromp verder en verder totdat hij was verdwenen en alleen zijn kleren nog op tafel lagen.

Een meisje stapte uit de cirkel. Ze stak haar handen in het hoopje kleding op de tafel.

Gehuil klonk in de ruimte. Het meisje tilde een baby tussen de kleding vandaan en de kinderen begonnen te lachen. De zilveren rammelaar van Aron bungelde om het kleine nekje van de baby.

‘Dit is de mooiste hergeboorte die ik ooit heb gezien!’ De jongen naast mij omarmde me. Hij was hooguit zeven jaar. Ik had geen idee wat hij bedoelde.

Ik trok me los. Mijn hart klopte in mijn keel. Op tafel lag het hoopje kleren. Wat gebeurde hier nou? Wie waren deze kinderen? Alles hieraan was niet oké. Ik MOEST hier weg zien te komen, terug naar huis. Terug naar de normale wereld!

DE BRIEF

De maan verlichtte kleurige tekeningen op de muren van de kamer waar ik uren geleden naartoe was gebracht. Kinder-tekeningen leken het wel. Was dit iemands slaapkamer? Het was hier niet echt gezellig. Dit was een andere ruimte dan de eerste keer. Maar net als de vorige keer had de jongen die me bewaakte de deur op slot gedaan. Er zaten dit keer zelfs spijlen voor de ramen, alsof ze bang waren dat ik wilde ontsnappen.

‘Het is een vergissing!’ Ik bonsde op de deur.

Het bleef stil.

Voor de zoveelste keer zag ik in gedachten hoe Aron voor mijn ogen veranderde in een baby. Het leek wel alsof iemand het bizarre beeld op een herhaalstand had gezet, zodat ik niet vergat dat ik weg moest zien te komen. Alsof ik dat zelf niet wist!

‘Ik ben Kofi niet! Je moet me geloven!’ riep ik.

Waarom kwam die bewaker niet terug?

Ik beukte nog een keer op de deur. Er moest hier toch wel iemand zijn die me wilde helpen?

Ik legde mijn oor tegen de deur. Het was muisstil daarbuiten. Het leek er echt op dat ze me vannacht hier lieten zitten. Ik plofte op het bed. Het matras was keihard en de lakens voelden als schuurpapier.

Minder dan vierentwintig uur geleden had ik nog in mijn eigen bed gelegen. In mijn nieuwe kamer op zolder, waar ik uit het raam de Domtoren kon zien. De kamer die ik had geschilderd met papa. Oranje en grijs. Kleuren die mijn zusje Lotte zo lelijk vond. Geen papa, mama en geen vervelend zusje, en ook geen school vandaag. Gisteren leek zo iets nog de perfecte wereld.

Stel je voor dat ik hier voor altijd vastzat! Ik moest er niet aan denken. Ik had geen keuze: ik moest die ring zo snel mogelijk terugvinden, zodat ik weer thuis kon komen.

Ik draaide op mijn zij en probeerde te bedenken wat ik kon doen. Maar er kwamen geen ideeën, hoe hard ik ook mijn best deed. Het enige dat door mijn hoofd bleef spoken, was de ellende waarin ik was beland.

Iets prikte in mijn zij. Tussen de lakens vandaan viste ik een verkreukte envelop. Op de envelop stond *Kofi* geschreven en er zat een handgeschreven brief in.

Mijn onbekende vriend Kofi,

Je hebt vast duizend vragen over waar je terecht bent gekomen en waarom je hier bent. Ik had het je graag zelf willen vertellen, maar als je dit leest, dan heb je gezien dat ik zonder herinneringen ben hergeboren. Ook degene wiens naam en lichaam je nu draagt, is niet meer in deze wereld.

Je bent door de Raad naar deze kamer gebracht en ik hoop dat je ja gaat zeggen tegen een opdracht waarvan Kofi en ik altijd hebben gedacht dat die de belangrijkste was in ons Rijk. Op de muren van deze kamer wordt het verhaal verteld van de helden die je voorgingen en voor wie geen proef te zwaar was om op te lossen. Op het doorstaan van die proeven hebben Kofi en ik, en onze voorgeboortes voor ons, ons een leven lang voorbereid.

De Jongen met de Baard schudde ons wakker en liet zien hoe blind we waren voor het echte noodlot dat ons volk nadert. Een beproeving waarvoor we zonder hulp van buiten nooit op tijd een oplossing kunnen vinden: de krimp en ondergang van ons Rijk!

Kofi en ik hebben daarom een verwisselingsritueel gebruikt dat je hierheen heeft gebracht. Ik weet niet waarvandaan je bent gekomen en wie en wat je door ons hebt moeten achterlaten. Ik weet alleen dat het lot jou heeft geselecteerd als onze laatste hoop. Het is belangrijk dat je luistert naar wat de Jongen met de Baard te zeggen heeft. Je kunt hem vertrouwen. Accepteer alsjeblieft zijn opdracht.

Met grote dankbaarheid,

Aron (ook namens Kofi)

PS: Zorg dat je de ring niet verliest, dat is je enige weg naar huis.

PPS: Laat deze brief aan niemand lezen!

Ik las de brief nog een paar keer, maar hoe vaker ik de woorden van Aron las, hoe minder ik ervan begreep. Het was dus geen toeval dat ik hier was, dat was nu wel duidelijk. Ik was verwisseld en in een vreemd lichaam terechtgekomen van iemand die in een andere wereld leefde omdat ik was uitgekozen om een ramp op te lossen? Dat was toch onmogelijk?

En wat had ik ooit gedaan om uitgekozen te worden? Ik was niet bijzonder, dat wist iedereen toch die me kende? Ik wilde terug naar huis, terug naar mijn eigen leven.

Ik las de laatste regel opnieuw en smiet de brief op de grond. Ik had die stomme ring ook nooit moeten laten afpakken!

Toen zag ik pas dat er nog een tweede bladzijde was. Dat papier was vergeeld en had een gerafelde rand, alsof het uit een oud boek was gescheurd. Het was een houtskooltekening van een jongen met twee gezichten die met zijn blote handen een ring uit een vuur pakte. Het leek alsof de lucht boven hem openstond en hem omhoog wilde trekken, de wolken in. Onder de tekening stond een lange reeks tekens en letters die woorden leken te vormen in een onbekende taal.

Was dat het verwisselingsritueel waarover Aron het had?

Ik bekeek de tekening nog een keer goed. Waren die tekens en letters een soort raadsel dat ik moest oplossen? Wisten ze dan niet hoe slecht ik was in het oplossen van puzzels?

De tekening riep meer vragen op dan dat hij beantwoordde. Ik schoof hem opzij en voor de eerste keer bekeek ik de ruimte goed waarin ik vastzat. Er stonden nauwelijks meubels in deze kamer. Alleen een bed en een tafeltje waarop een boekje en kleurpotloden lagen. Achter een muurtje stonden een wastafel en een emmer.

Ze dachten toch niet serieus dat ik daarin ging plassen?

Ik bekeek de kleurige tekeningen op de wanden aandachtiger. Het leken wel stripverhalen. Op elke tekening zag ik kinderen in actie. Op eentje bluste een jongen een vlammenzee. Op een andere sprong een meisje van een toren met vleugels aan haar armen. Op de afbeelding boven mijn bed trok een jongen een gigantische vis uit het water. Die jongen leek op Aron, hij had hetzelfde blonde haar. En die jongen die het vuur bluste zag eruit als Kofi.

Ik zag dat in bijna de helft van de tekeningen Aron en Kofi de hoofdrol speelden. Varende in een boot, vechtend met een beer, rennend door het bos, zwemmend in het water. Maar hoe kon het dan dat ze op alle tekeningen even oud waren? Was dat wat Aron bedoelde met de voorgeboortes in zijn brief? Dat kinderen in deze wereld opnieuw werden geboren als dezelfde persoon? Is dat wat er gisteravond met hem was gebeurd?

Maar dat kon niet. Tenminste, niet in mijn wereld. Werd niemand hier dan ouder dan Aron? Is dat waarom ik nergens volwassenen zag? Het begon er zo langzamerhand op te lijken dat er echt andere werelden bestonden naast de mijne. En dat ik in een heel gekke was beland.

Ik pakte het notitieboekje en de kleurpotloden van tafel. Teken en hielp me thuis ook altijd om mijn gedachten weer een beetje op een rijtje te zetten. Terwijl ik de afbeeldingen natekende, kwamen de verhalen tot leven. Heel even leek het weer of ik thuis vroeg uit bed was gekropen om te tekenen. Ik kreeg respect voor deze jongens en meisjes. Ze zagen er een beetje vreemd uit, maar in mijn gewone leventje in Utrecht was ik niet verder gekomen dan het bevrijden van onze kat uit de boom. Deze kinderen sprongen van torens, vchten met beren en bedwongen vuurzeeën.

Was dat ook wat ze van mij verwachtten als ik vanmorgen om drie over tien mijn opdracht kreeg? Weer een reden om zo snel mogelijk weg te komen uit deze gekke wereld.

In mijn hoofd hoorde ik hetzelfde stemmetje dat me gisteren thuis in Utrecht nog probeerde te waarschuwen. Misschien mocht ik die noodkreet van Aron en Kofi niet zomaar negeren. De toekomst van hun wereld hadden ze in mijn handen gelegd. Ik ging eerst luisteren naar wat die Jongen met de Baard had te vertellen. Daarna besliste ik wat ik ging doen: deze wereld helpen of teruggaan naar de mijne.

Er werd geklopt op de deur.

‘We vertrekken over vijf minuten,’ klonk de stem van mijn bewaker aan de andere kant van de deur. ‘De Raad van Wijze Kinderen maakt zo direct je eerste opdracht bekend.’

www.uitgeverijdefontein.nl

© 2025 Jeroen Blankendaal

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslag- en binnenwerkillustraties: Danielle Futselaar

Omslagontwerp: Caren Limpens

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7960 0

ISBN e-book 978 90 261 7961 7

NUR 283